

אוסף סיפורים "תקנז" מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

בין 'תחנון' ל'הלל' (יקותיאל יהודה גנזל)

יום שישי החולף. את תפילת השחר התפללתי ב'שטבילאך' המקומי. שליח-הציבור מסיים את חזרת הש"ץ וממשיך ל'יתגדל ויתקדש' כשהוא מדלג על אמירת תחנון. אני מכיר אותו ואת ההשתייכות שלו והבנתי מיד – הוא שייך לאחת מחצרות הקודש בהן נהוג לדלג על 'תחנון' בערב שבת-קודש, משום קדושת השבת הקרבה ובאה.

קשיש מקומי, בתוך הציבור, עצר לרגע ושאל בקול: "למה לא אומרים 'תחנון'? למה?" ואחד המתפללים, שכנראה לא היה מודע לסיבת אי אמירת התחנון, הכריז על אתר בפרשנות משלו: "בימים שנעשים כאלה ניסים לישראל להגיד תחנון? תמה אני מדוע לא גומרים את ההלל. ואתה, תחנון אתה רוצה להגיד?"

אז כמובן שמדובר בפרשנות שאינה מדויקת ואף שליח-ציבור לא יכול להכריע על דעת עצמו מתי ועל איזה נס אפשר לדלג על תחנון, הלא הדבר מסור לרועי העדה, צדיקי הדור לצד הרבנים ומורי ההוראה די בכל אתר ואתר.

אבל אני נטלתי עמי כצידה לשבת קודש את המסר המהדהד: "אנחנו נמצאים בימים שראוי היה לומר בהם הלל. ואם לא בתוך התפילה – אז במילים משלנו, בהודיית הלב, בהלל ובשבח לריבון העולמים אשר מציל אותנו מגזירת השמדה וכיליון בידי הנאצים המודרניים שהגו תכנית כיצד לדלג על מחנות השמדה ורכבות מוות, להחליף את הציאניד הרעיל דאז בענן רדיואקטיבי ולהפוך – חלילה וחלילה – את ערי ארץ הקודש, למשרפות חיות. אולם הקב"ה מפר עצתם! שומר ישראל שומר על שארית ישראל, לבל יאבד ישראל. המה כרעו נפלו – ואנחנו קמנו ונתעודד!"

חסיד בעל לב חם, לחש באוזני: מאז תחילת המלחמה הנוכחית, אני משקיע את תשפוכת ליבי ב'אז ישיר', בשירת הים, כשאני מכוון גם להודות ולשורר על הקב"ה אשר גָּאָה גָּאָה, ואת הסוס

ורוכבו המודרניים רמה במצולות, זה אֵלִי ואנווהו! מי כמוכה באלים ה'! ימינך ה' תרעץ אויב! ברוב גאונך תהרוס קמִיך'!.

החובות שנמחקו (גל' קבלות שבת - 'מאה ושניים סיפורים' – ח"ד, מאת הרב צבי נקר)

שמי יחזקאל, אני תושב הצפון, בן חמישים ובעל משפחה. הייתי נהג משאית, וחרף עבודתי הקשה הקפדתי על לימוד תורה. לפני כתשע שנים, קרוב משפחה יזם הציע לי להשקיע בבניין בצפון. למרות חששותי, שוכנעתי למשכן את דירתי ולקחת משכנתא בסך 200,000 ש"ח, כשהוא מבטיח לדאוג לתשלומים. שנה לאחר מכן, שכנע אותי לקחת הלוואה נוספת של מיליון ש"ח. חתמתי עם חשש, ורק לאחר מכן התברר שהוא היה נוכל שנמלט לחו"ל.

ברגע אחד, עולמי חרב עלי. חוב של 5.5 מיליון ש"ח רבץ עליי, ועיקול זמני הוצא על כל נכסי ועל משכורותי ומשכורת רעייתי. הייתי שבור ורצוצ, ועורכי דין שפנו אליהם לא הותירו בי תקווה רבה. בדיון הראשון בבית המשפט, עמדתי חסר אונים מול שמונה עשר עורכי דין של הבנקים, והשופט לא קיבל את טענתי שלא ידעתי על מה אני חותם.

בתוך המערבולת הזו, נזכרתי בחינוך שקיבלתי לאמונה תמימה בהשגחה פרטית. החלטתי שזו הזדמנות עבורי להתחזק רוחנית. פניתי למרן רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, ושפכתי את לבי. הרב קרא את מכתבי ואמר לי בנועם: "גם לי יש חובות... אם תקבל עליך חובות של עול תורה, החובות האלו יסורו ממך". הרגשתי סלע יורד מליבי.

ניתקתי את עצמי מהחובות הגשמיים והתמסרתי כולי ל"חובות" הרוחניים. ניצלתי כל רגע ללימוד תורה – קמתי שעתיים לפני הנץ, למדתי בכולל ערב, ושיננתי משניות בעל פה בזמן העבודה כנהג משאית. הפכתי לאדם אחר, שהתורה היא כל עולמו.

שמונה חודשים לאחר מכן, בעת ביקור בקברו של ה"אור החיים" הקדוש, נתקפתי בהתרגשות. במקום להתפלל על מצבי הגשמי, התפללתי על החובות הרוחניים. נפלטה מפי משאלה שאם אזכה להפוך לאברך כולל תוך חודש, אקבל על עצמי ללמוד את ביאור ה"אור החיים" על הפרשה בכל שבוע.

עשרים ושמונה ימים לאחר מכן, בעת עבודה, פריצת דיסק אילצה אותי לחופשת מחלה. קול פנימי אמר לי: "הנה, יחזקאל, זה סימן משמים. קפוץ למים, תעזוב את העבודה וקבל על עצמך עול תורה!". ואכן, התחלתי ללמוד בכולל כאברך מן המניין. אשתי, למרות הקושי הכלכלי, תמכה בי באופן מלא.

שלוש שנים עברו. הדיונים המשפטיים נמשכו, ותיבת הדואר שלי התפוצצה מאיומים ועיקולים, אך הרגשתי מנותק מכל זה. עורך הדין האמיתי שלי הוא שופט כל הארץ.

יום אחד, בני הציע לי לפנות לעורך דין חבר שלו. למרות חוסר הסיכוי, התקשרתי. עורך הדין, שהיה יהודי עם לב חם, לקח את המקרה כפרויקט. יומיים לאחר מכן, קיבלתי טלפון ממנהל

המשרד: "יחזקאל, נמחקו לך כל החובות!". התברר שעורך הדין שלו, שהיה תלמידו של עורך הדין התובע, גער בו בחביבות והוא הסכים למשוך את התביעה. גם הביטולים הוצאו באותו יום בזכות קשרי אביו של עורך הדין בבית המשפט.

כיום אני אברך כולל, שמלגתו מצומצמת, אך יש ברכה בכסף. בעבר, כנהג משאית, המשכורת הייתה גדולה פי ארבעה ולא הספקתי לגמור את החודש. כעת, יש לי די מחסורי ואני מצליח אף להפריש חומש להחזקת תורה. חוויתי על בשרי את דברי רבי נחוניא בן הקנה: "כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". אני כמעט איני כועס על היזם, הוא היה שליח משמים להעיר אותי. אני נחרד מהמחשבה מה היה קורה בלי הנפילה הזו שרוממה אותי לגבהים רוחניים.

הירושה והשלום

לאחר תום השבעה, התכנסו צאצאיו של חיים, החרשתן העשיר, לדון בחלוקת כספי הירושה. בדחילו ורחימו נפתחה צוואתו של הנפטר, ונקראה במעמד שלושת בניו ושני חתניו. אכן, סוחר מוכשר ומנוסה היה ר' חיים הנפטר, והדבר היה ניכר בשורות הכתובות שהותיר אחריו, עליהן היו חתומים שני עדים מהימנים. הוא חילק את רכושו בצורה מכובדת ונבונה, תוך התייחסות לצרכים של כולם – איש לא נפקד! אך, כדרכם של בני אדם אשר ריח הממון עולה באפם, לא כל הנוכחים בחזר היו מרוצים... הדיון על חלוקת הירושה, שנפתח בכובד ראש ובנימה עניינית, הפך עד מהרה לסוער ולקולני. סכומי העתק שעמדו על כף המאזניים, סכומים שאין להקל בהם ראש כלל וכלל, תרמו מן הסתם ללהט הוויכוח שהלך וגבר, הלך והתעצם...

אחד היה, שלא השתתף כלל בסערה בהתחוללה – ר' מאיר. מאיר, צעיר בניו של החרשתן האמיד, ישב על ספת העור המרופדת בביתו של אחיו הבכור, וחש כי הקרקע רועדת תחת רגליו. הוא, מאיר, שכל חייו השתדל לאהוב שלום ולרדוף אחריו, שהתאמץ להשכין שלום בין הבריות בכל דרך אפשרית – הוא בכבודו ובעצמו נקלע למריבה כה סוערת, שמאיימת לשסע את בני משפחתו ולהבעיר אש של מחלוקת בתוך הבית פנימה. ליבו נקרע לגזרים בראותו את אחיו היקרים, את גיסיו האהובים – מרימים קולם בזעקה ומטיחים האשמות הדדיות. מי כמוהו מכיר אותם, את ליבם הרחום ואת מידותיהם הנעלות, ועתה – נסחפו כולם למערבולת האיומה בגלל תאוות הממון, התעוורו עיניהם מראות בשל הסכום העצום שעומד על הפרק...

המראות חלפו במוחו של ר' מאיר כבסרט נע, תמונה אחר תמונה. גופו נמצא בתוך בית אחיו, אבל מוחו מרחף... רואה הוא את עצמו פותח את "מגרת השלום" שלו, מוציא סכום כלשהו ומשכין בעזרתו שלום בין יריבים.

. הביט ר' מאיר באחיו ובגיסיו בעיניים מצועפות מדמעות, ובליבו כל הצער שבעולם. והלוא הקב"ה זן ומפרנס לכל ברואיו בחסד וברחמים. הבורא הכל יכול, יש לו אוצרות לאין שיעור. מדוע רבים הם כל כך על הממון. על מה ולמה יצא הקצף? עד סוף ימיו לא ידע, כיצד מצא די אומץ בלבו והחליט החלטה כה גורלית. כיצד קם ועשה מעשה, מבלי להיוועץ באיש. ר' מאיר נעמד על רגליו, ביקש לרגע את רשות הדיבור, והודיע קבל עם ועדה כי הוא מוותר על כל חלקו בירושה, כדי שיישאר די והותר לכל האחרים... ותשקוט המריבה.

במשך השנתיים שחלפו מאז, התייחסו בני המשפחה המורחבת לאחיהם הצעיר מאיר כאל בטלן מופלג. אחד, שאינו מבין מימינו לשמאלו בענייני כספים, ומוכן להפסיד את עולמו בהינד עפעף. גם רעייתו המסורה הרהרה בצער אודות ההפסד של ירושת הענק שהיו אמורים לקבל, ירושה שהיתה עשויה לסייע בידם להשיא את כל צאצאיהם בכבוד.

אחיו, גיסיו, וגם האחיינים שבגרו ונכנסו לעולם העסקים, מכרו בינתיים את המפעל הרווחי שהותיר אחריו ר' חיים ז"ל, והקימו תחתיו תשלובת ענקית, הם לא היססו למשכן את כל נכסיהם בביסוס המפעל הענק, בתקווה להכפיל ולשלוש את הרווחים, ולהפוך לקונצרן בסדר גודל עולמי, שישוווק את תוצרתו לכל כנפות תבל.

פשיטת הרגל שלא אחרה לבוא, הותירה אותם נקיים מנכסיהם. רק מאיר, צעיר הבנים, הבטלן וחסר ההבנה, שוויתר על חלקו בירושה כדי למנוע את הקרע במשפחה – היה היחיד שלא משכן את נכסיו, ונותר בעל דירה ובעל חסכוניות צנועים, בהם הצליח לתמוך מעט באחיו האומללים והאביונים, ואף להמשיך ולהטמין מפעם בפעם סכומים נכבדים מהברכה שהשי"ת שלח במעשי ידיו במשך השנים במגירה שהצילה אותו, 'מגירת השלום'.

הישיבה כמשפחה (אלימלך כהנא)

אנו נמצאים בימים לא פשוטים. זו לא עוד תקופה מורכבת. זו מלחמה של ממש. הבן שלנו לומד בארץ ישראל באחת הישיבות הקדושות. ובימים האחרונים כמעט אין יום בלי אזעקה. לפעמים אחת, לפעמים שתיים. לפעמים בלילה, לפעמים בשעות הלימוד. הצופרים מייללים, הידיים רועדות. הרעד הזה מגיע עד אלינו, מעבר לים. והלב שלנו לא יודע מנוחה.

אנחנו רגילים לחשוב שכשבחור נמצא בישיבה הוא במקום הכי בטוח. מקום של תורה, של שגרה מבורכת, של מסגרת יציבה. וזה גם האמת. אבל כשהמציאות משתנה, כשהשמים מתמלאים איומים, וכשאינן אפילו אפשרות ממשית להחזיר את הבן הביתה – מתחדדת התחושה: הוא שם לבד. בתוך

מציאות שהוא לא הכיר. אבל אז מגיע אלינו משהו אחר ולכאורה פשוט, טלפון.

על הקו היה אחד מאנשי הצוות. לא כדי לדווח על בעיה. לא כי קרה משהו. אלא רק לומר: "רצינו להרגיע אתכם. הכל בסדר. הבן שלכם מחזיק מעמד יפה. הוא לומד, הוא שומר על שגרה אפילו כעת במלחמה, ב"ה הוא בסדר". ולא רק פעמאחת. אלא כבר פעמיים מאז שהמלחמה החלה. בשיא הלחץ כשההורים מנסים להירגע בא הטלפון הזה ומחזיר את הנשימה לריאו אך עוד יותר ריגש אותנו כשהבן עצמו סיפר לנו בערב שבת האחרון בהתרגשות: "הביאו לכל אחד עוגה אישית, שיהיה טעם של בית דווקא עכשיו".

עוגה?! – זה אולי נשמע קטן. אבל זה היה בדיוק מה שהוא היה צריך. מה שאנחנו היינו צריכים. כי כשיש מלחמה בחוץ – הצוות החינוכי הפך להיות המגן הפנימי. הם לא רק מלמדים, הם אווזים ביד, מרגיעים, משמשים פה כאבא וכאמא. ובתור אבא אני מרגיש צורך לומר תודה. תודה לצוות

שאכפת לו. תודה שיש מי שחושב איך להפוך את הישיבה לבית – דווקא כשהבית רחוק. תודה שיש מי שמבין שגם עוגיה יכולה להיות כמו טפיחה על השכם. ובעזרת ה', כשיסתיים הכל, ונחזור לשקט נדע שלא רק בננו הוכיח גדלות נפש אלא גם הישיבה שלו. ובזכות האכפתיות הזו נזכה שיהיו רק בשורות טובות ישועות ונחמות.

הניסים והנפגעים (מאיר זילבר)

איראן, מחוז כרמנשאה, כ' בסיון, 05:36 ראשיד, פעיל משמרות המהפכה, ניצב בשטח ההררי, מציץ בשעונו. חיוך התפשט על פניו. "שעת השין הגיעה סוף סוף. האויב כבר נם את שנתו מספר שעות – הגיעה העת לנענעו", אמר לעצמו. הוא שמט את הסיגריה הבווערת מידו ארצה ופנה בצעדים קלילים אל עבר כן השיגור הענק. ליטף את הטיל הבליסטי העצום השוכן בו ופלט קללה פרסית עסיסית נוטפת ארס בהוסיפו: "עוף טיל שלי, עוף!" הוא הביט השמימה – קרני הזריחה כבר הבהיקו – ממתין עד שלהקת המטוסים 'הציוניים' תיעלם מן האופק, כשפה ושם נשמעים הדי פיצוצים עוצמתיים.

"אש!" – נשמעה הזעקה ממכשיר הקשר המהודק אל חגורתו. הוא סינכרן את היעד על ריכוזי האוכלוסיה באזור גוש דן בישראל ולחץ על הכפתור האדום שהבהב לאישור. בשברירי רגעים התרוממו באזור עשרות טילים ונסקו אל מחוץ לאטמוספירה, מותירים אחריהם שובלי אש ופטירות עשן סמיכות.

באותה עת, בישראל – ערי המרכז, 04:06 בשעה שתושביה נמים את שנתם, הופרה הדממה: לפתע פתאום החלו הטלפונים לצלצל ולהתריע – טילים איראניים העושים את דרכם ארצה, ויגיעו בתוך שתיים-עשרה דקות בנסיון לקצור חיים יהודיים, רח"ל.

הלבבות שוועו, השפתיים רחשו תפילה חרישית מעומק הלב להקב"ה שיגן על בניו מכל רע. כעבור דקות ספורות נקרעה דממת הלילה – הצופרים החלו ליילל בצפירה עולה ויורדת האימתנית, מזעיקים את התושבים אל המרחב המוגנים.

כעבור דקה שככה האזעקה, כולם מטים אוזן – ממתינים לשמוע את הדי ה'בומים' המהדהדים, קולות המפגש בין טילי המשחית לבין היד הא-לוקית המיירטת אותם בדמות טילי ה'חץ'.

אך לפתע – שריקה מחרידה, ולאחריה פיצוץ עז מחריש אוזניים והדף מטלטל ומרעיד את כתלי הממ"ד, את הבניינים, הרחובות, את האזור כולו. הלב מחסיר פעימה. השעון כאילו נעצר. אט אט מחלחלת ההבנה: אחד הטילים פגע ישירות באזור הסמוך. כל אחד תופס את ספר התהילים בידו, ובקול חרישי משתפך נשמעות מילותיו של דוד המלך ע"ה, השר לבורא עולמים בעיתות צרות ומצוק.

והנה – את אשר יגורנו בא: מגיע העדכון המצמרר – "התרחשה פגיעה ישירה במבנה מגורים בעיר בת ים. ישנם נפגעים במקום, ביניהם מספר פצועים במצב אנוש". כעבור מספר דקות פורסם עדכון נוסף – יבש, שותת דם: "בזירת הנפילה בבת ים – נקבע מותם של ארבעה בני אדם." הדם אזל מפנינו. הלב פעם בחוזקה. הפה נפער בתדהמה מייסרת. ממאנים לשמוע, מסרבים להאמין. אוי, טאטע, דם יהודי קדוש נשפך בחוצות ארץ האבות מהדף טיל. הי"ד.

חפויי ראש אנו יוצאים מהממ"ד, הלב דואב את צערן של המשפחות האבלות. אך יושב בשמים ישחק למו, כשמתפרסמת הודעה נוספת – שנשמעה כחלום או כהזיה מופרעת: "ארבעת ההרוגים בבת ים הם עולים זרים מאוקראינה!"

צמרמורת עזה חלפה בגו. היינו כחולמים. זה לא יאומן. טיל עשה את דרכו מאיראן חמוש בחומר נפץ במשקל טונה ומעלה, זומם לכלות כמה שיותר נפשות יהודיות ה"י, נופל בלב עיר יהודית – בת ים – אך אינו מוצא יהודי אחד לפגוע בו כי אם במספר גויים שברחו מארץ מולדתם? רק הצביטות שצבטנו לעצמנו, כדי לוודא שאיננו חולמים – הן אלו שהוכיחו לנו: זהו נס. נס גלוי, בולט, שאי אפשר לטעות בו.

...

סיפור זה, שאירע רק בשבוע שעבר, מצטרף לחוליה ארוכה של התרחשויות ומאורעות שאירעו בשנה ושמונה החודשים האחרונים – שבהם יד ה' טבועה ונראית לראווה. תקופה מכוננת, תקופת אחרית הימים ממש, אשר דורנו – דור תשפ"ה – חי ונושם אותה. צריך להיות

עיוור וחירש כדי שלא לראות את האותות השמימיים המופיעים לנגד עינינו בצורה החזותית והברורה ביותר.

נתבונן בעשרות אלפי הטילים שנורו לעברנו ממש מדינות: חמאס, חיזבאללה, החות'ים, סוריה, עיראק, ואיראן. אחוזי היירוט הגבוהים עד כדי בלתי טבעיים – מדהימים. העולם עמד משתומם. ואפילו כשהמירטים החטיאו – הטילים נפלו, לרוב, על שטחים פתוחים, על בניין ריק, על רחוב שומם. כבר אמרו: "גאון מי שהמציא את כיפת הברזל, אך גאון יותר – מי שהמציא את השטחים הפתוחים".

זכינו – בדור עקבתא דמשיחא – שבו האמונה היא הניסיון העיקרי, שבו "האמת תהא נעדרת", לגילויים של אותות ומופתים גלויים, עזים, כמעט צורבים, כמו בת קול שמכריזה: "בניי, התעוררו נא – הגאולה תכף באה". ודווקא על דורנו – אמרה המשנה במסכת סוטה: "ואין לנו על מי להישען – אלא על אבינו שבשמים".

הרב שנפגע

בגמרא (מסכת סנהדרין ק"י.) למדו מהפסוק 'בְּהַצֵּתָם עֲלֶיהָ', 'שהחולק על רבו כחולק על השכינה'. ובעניין זהירות בכבוד רבו נלמד מהמעשה הבא אשר סופר ע"י בעל המעשה בעצמו: בהיותו בחור באחת הישיבות, נקשר לאחד מגדולי וצדיקי הדור, באשר כן פנה אליו ראש הישיבה שלו, ובקשו שישאל את פי הגדול, מדוע אברך שלומד בישיבתם לא נפקד בילדים זה כמה שנים. תשובת אותו גדול היתה נחרצת: אותו אברך לא ייפקד כלל בילדים, כל עוד לא יבקש סליחה מרבו שפגע בו.

הבחור נרעש מהדברים הנחרצים, התקיפים והקשים, ומסרם כלשונם לראש הישיבה שלו. ראש הישיבה אמר לו שילך וימסור זאת לאברך. הבחור חשש לבצע שליחות זו, אך ראש הישיבה דחק בו והמריצו לעשותה. הלך הבחור לאותו אברך עוד באותו ערב ומסר לו את דברים כהווייתם. נרעשו האברך וזוגתו, וישבו ושיחזרו את העבר וניסו לחשוב במי פגע האברך, לפתע נזכר האברך שבתקופת השידוכין אמר משפט לרבו בישיבה הקודמת בה למד, ומשמעות המשפט הייתה: 'שב (אתה הרב) בשקט ואל תתערב יותר מידיי בשידוך'.

עוד באותו ערב לקח האברך מונית ונסע עם זוגתו לישיבה הקודמת בה למד, נכנס לרבו וסיפר לו את העניינים האחרונים. אותו רב פרץ בבכי ואמר: אוי לי, וכי בגללי אינכם נפקדים?! לכו תאמרו לאותו גדול, שהריני מוחל ואיני מקפיד כלל וכלל, ותבקשו בשמי שיברככם שתיפקדו בקרוב ממש! בני הזוג הודו לו וחזרו לעירם.

הם פנו לאותו בחור וביקשוהו ללכת לאותו גדול ולספר לו כי העניין סודר עוד באותו הערב. כשנכנס הבחור לאותו גדול וסיפר לו שהכל סודר, אמר הגדול: טוב מאוד, ב"ה שהכל סודר, ותאמר להם שבקרוב ייפקדו. וכך היה! הדברים מדברים בעד עצמם, ישמע חכם ויוסף לקח!

הג נוסף (חיים נחמן קובלסקי, זאביק הראל)

לו היו חכמי התלמוד קיימים היום, כנראה היו קובעים היום, יום כ"ו סיוון, ליום חג גדול בישראל.

מאז ימי ילדותי גדלתי עם סיפור האימים הזה. השטן איראן רוצה לזרוק עלינו פצצת אטום. פשוט להשמיד את ישראל. בליבי הייתי תמה, איך זה שאותו סיפור בדיוק מרחף עלינו אלפי שנים, להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים? ועוד בדיוק מאיראן - היא פרס, שאימה עלינו אותו איום בדיוק לפני יותר מאלפיים שנה?

אני זוכר שסבא שלי, האדמו"ר, הבטיח לחסידיו שאם פצצת האטום תשוגר, היא תעצור באויר ותרחף עלינו כמו נוי סוכה שנתלה מהסכך. כילד הייתי ממש סקרן איך נרגיש תחת נוי הסוכה הזה. סבי היה מדבר הרבה על פצצת האטום, והוא מצא מקור יהודי עתיק (אינני זוכר איפה) שמדבר על איום שיהיה על ישראל בזמן הקרוב לגאולה, עם תיאור שמזכיר מאוד את פצצת האטום. כמו כן היה אומר, שהתפילה היהודית העתיקה בחג הסוכות, "הושענא שלוש שעות", היא תפילה על השעות הספורות בהם נתעסק עם פצצות האטום המאיימות על בני ישראל. שעות גורליות שיקבעו את גורל ישראל בארצו.

הלילה נפל דבר בישראל. הוסר איום האטום. הופצץ. היה ונגמר. כל חלום הבלהות הזה שמלווה אותנו עשרות שנים, פוקד את חלומותינו ומטלטל אותנו מדי תקופה בידיעה מרעישת חדשה על התקדמות והעשרה נוספת, חלף ונמוג בשעות מספר.

האירוע הזה הוא כביר מדאי בשביל לסכם את התחושות מולו בפוסט אחד. הרבה מאוד יש מה לומר ולכתוב. אבל בין כל המחשבות, מסר אחד מאוד חשוב בוקע מתוך האירוע הזה. פחדים של חיים שלמים, מתבררים ברגע אחד כהפחדה שיכולה להתמוסס בתוך שעות מספר. תלי תילים של מחשבות, סערות, טלטלות ופחד, אוקיינוס שלם של מילים, דיבורים, כתבות וזרמי חדשות, מתייבשים ונמוגים ברגע אחד. נאדה. אין אטום. נחשף הילד הרע הקטן בגודלו המזערי.

יש משל ידוע של מייסד תנועת החסידות, הבעל שם טוב, על שבע החומות הדמיוניות שהציב מלך אחד סביב בתו היפה, ומי שרצה לשאת אותה היה חייב לחצות את כל החומות עד שיזכה לקבל את ידה. חומה של אש, חומה של חיות טרף, חומה של ים גועש, וכן הלאה. ורק נער אמיץ אחד הגיע למסקנה, שאם המלך הציב את האפשרות, סימן שזה אפשרי ויש דרך. ללא פחד הוא התייצב מול כל חומה והתקדם אליה. רק כאשר נגע בחומה, התמוססה החומה והתבררה כאחיזת עיניים מתוחכמת. זהו סיפורו של היהודי מול נסיונות הגלות שלו, מספר הבעל שם טוב.

הלילה נמסה אחת החומות הגדולות ביותר שעמדו מולנו. בעוז רוח ואמונה גדולה ניצבנו לפני שנה וחצי מול חיות הטרף, ונשבענו למחוק אותם מעל פני האדמה. צעד ועוד צעד ועוד צעד, הכשירו את הדרך למה שקרה הלילה, בעזרתה של ידידת ישראל, צבא ארצות הברית. לו היו חז"ל קיימים היום וקובעים חג, איך לדעתכם הם היו קוראים לחג הזה? ואלו מנהגים הם היו קובעים כזכרון לנס הגדול? אולי הם היו קובעים את 'פורים השני', אחרי כאלפיים וארבע מאות שנה שחיסלנו איום דומה מאותה מלכות רשעה. ואולי היו מחכים עם קביעת החג לחיסולו של השטן חמינאי, שמשום מה, שמו מזכיר כל כך את שמו של המן (שבהגייה הפרסית עם הה' הגרונית כמובן נשמע כמו חמן). יש סיכוי שבמקום אוזני המן היו קובעים אכילת גרעינים? בטח המחמירים היו נוהגים לאכול שלושה סוגי גרעינים כנגד שלושת מתקני הגרעין. יאללה מי מתחיל ראשון עם המנהג החגיגי? 🍷?